

Dopisi.

Iz Hrastnika. Od svojih lastnih pristašev moralnično iz trboveljske občine vrn žrni prvaški mogotec Roš ima prav krokodilsko kožo. Tako predseduje n. p. še vedno sejam krajnega šolskega sveta v Hrastniku. Brezsravno je predsedoval tudi taki seji dne 18. svečana. Pomisliti se mora pri temu sledečo: Polnoštevni odbor trboveljske občine je na svoji predzadnji seji **edno-glasno** sklenil, zahtevati od Roša, da naj list „Štajerca“ toži ali pa da naj v drugem slučaju iz tega konsekvence potegne (to se pravi: da naj iz javnosti popolnoma izgine). To je torej trboveljski občinski zastopnik sklenil in Rošu naznanil. Ali Roš do danes ni tožil in se tudi na drug način ni opravičil in ni opral svoje časti! Pač pa ima še žalostni pogum, da si predrzne eklicavati seje krajnega šolskega sveta. Te od enega Roša eklicane seje se seveda zastopniki industrije in gostilničar B. niso udeležili. Valed tega bi seja ne bi bila sklepčna. Ali v zadnjem hipu so še leteli k omenjenem gostilničarju in ga prosili ter vlekli na sejo. Kajti šlo se je zato, da se hčerko nadučitelja S. definitivno kot učiteljico nastavi. . . . Od v šolskem svetu sedečih slovenskih članov bi se najmanje od častitega g. župnika W. pričakovalo, da se ne udeleži seji, katerim predseduje en Roš. Ali mož ima menda zelo debelo kožo. No, nam je to prav in mi se res ne brigamo zato, ali imajo slovenski gospodje kaj vesti ali ne. Mialimo si pač: gliha vkup štrih! Ali ker znani prvaki hujakači v „listu slov. int. ligence“ vedno nemiško šolo pujejo in učitelje nemške šole vedno napadajo, treba boede tudi malo v slovenško šolo posvetiti. V prvi vrsti opozarjamo okrajni šolski svet v Laškem trgu, naj take učne moči, ki se jih pri takih sejah krajnega šolskega sveta predlaga, malo natanko ogleda, predno jih naprej priporoča. Tako naj se zlati obrne na g. okrajnega šolskega nadzornika V., da ta kaj pove o zmoglostih dotičnih učnih moči. To ti bilo spet o temi „dekleta“ na mestu, kajti g. V. menda ni svojega uskladanega mnenja o tej go-spici spremenil. Gotovo miali še Janes tako o nje, kakor takrat, ko je še obtevala v „zlati luknji“ . . . Kako dobro je „Slov. narod“ o nemški šoli v Hrastniku podučil, je iz tega razvidno, da v svoji številki od 18. p. m. apeluje na g. profesorja Peca za Ljubljani; ta go-spod pa ni niti uadznornik hrastniške nemške šole. „Slov. Naroda“ naj slaži tudi v podak, da se na nemški šoli slovenščina le privatno podučuje, to pa tudi ne od napadene gđ. učiteljice. Neumnost prvaaške učiteljice, ki čekari v ljubljanski list, je skoraj tako velika, kakor njegova podlost. Pa ni čuda, da so hrastniški prvaki sami „značaji“; asj je Roš njih vodja.

Heča. Ljudje so že nevoljni ker se naš kaplanček Krajnc nič več ne prekrtača. Ta si sploh kaj drugega namesto krtače zasluži kot flajšterček na njegovo debelo „medvedovo kožo“. Da, da od zadnje nedelje sem tako kožo nosi. Kako je do nje prišel Ti hočem poročati. Tisto nedeljo se mu je pri opraviilu tako neznanako mudilo, da je pozabil opravila za teden naznaniti in je po maši kar hotel brez zadnjega blagoslova pobrisati ter so ga na blagoslov drugi morali spominjati. Lep mašnik tak, kateremu gre politika črez natančnost svojega opravila. Revčeku se je namreč mudilo k neki veleslovanski seji pri Rojke-tu. In hitro potem je pripihal Krajnc k drugi seji, k zborovanju udov naše Rauffeisonove hranilnice. Krajnc bi namreč kaso rad razrušil, jo v svoje roke in roke njegovih hlapcev spravil ter takoj prevandral z njo v belo Ljubljano. Vzel si je en delež, da je postal ud in zdaj komandira. Vae je bilo pri zborovanju v redu in miru, a ko Krajnc pribruhne v sobo se je začel razpor. Tz človek je vstvarjen in pomeščen le zato, da na svetu med ljudmi nemir dela, namesto da bi krščansko ljubezen pridigoval. Začel je pričakati se in kričati, kritizirati in komandirati. A ljudje so ga siti črez vse mere ter ga zaničujejo iz dna srca. To se je pri tej priliki tudi izkazalo, kajti povedali so mu toliko grenkih resnic in bodočih besed očitno v lice, da bi se kamen nad tako sirota razjokal. Pa mislite ljudje božji, da to Krajnc kaj gane?

Kaj še! Eden navzočih gvspodov mu pove: „Vi gospod kaplan Krajnc, Vi pa mate res neznanako debelo medvedovo kožo.“ Da, da, jo ima. Drug gospod prime maziljenca gospoda za škrin in mu grozi: „Vi, če boste še enkrat sinili kako besedo, Vas prinesem na frišni luft.“ Tretji gospod pa nemudoma odpre na daleč hišne duri da vsi drugi pa so se razstavili v dve vrsti, da bi bilo po sredi do duric lep prostor. Znamenito za Krajncčka. Ker pa je grčava pest čutila, da so Kranjčkove kostice neznanako drobne, ter bi mu z le enim stiskom posnel vse rebërke, ga je pustil v kotku. Razaljeni in srditi so zapustili volilci sobo, zapustivši tega žalostnega duhovnika in njegovih par hlapcev. Krajnc pa nosi odsihmal medvedovo kožo. Kadar pride spoved ga ni doma, kadar krat ga ni, se potepa po vseh krajih ter dela veliko politiko. Pa v reči svoj nos pomoliti, katerega popolnoma nič ne brigajo, to pa to. O svojem sokaplanu pa pravi, da ta ni nič, ta ni nič, on je gospod. Lej ga lej, ne bo več dolgo, pa ga bode mo kot kardinala kronali. Znamenito in žalostno ob enem je resnica, da več obitelj n i k o g a r v e d v cerkev ne pošiljajo, dokler ostane Krajnc takaj. Pomenljivo je, da zapuščajo ljudje cerkev če stopi Krajnc na prišnico ali pred oltar. Jože Krajnc, ali je to tudi laž? Resnica je — žalostna resnica!!

Ormož. (Se nekaj o našem shodu). Splošno znano je, kako so se naši prvaki klerikalne in liberalne stranke našega shoda z dne 20. febru- arja bali. Niso se zastoj bali, da boede valed izdajalskega postopanja prvaaških poslancev naš shod mnogostevilno obiakn. To se je res zgodilo! In prišli niso samo viničarji in hlapci, kakor je to lažnivi „Narodni dnevnik“ trdil; ne, prišlo je toliko moč na shod, kakor Ormož tega še ni vidil in to so bili razburjeni isreditelji svojih družin, ki obdelujejo v težkem trudu skoci celo leto svojo grudo in pridelojejo sebi tur svojem kruha, močje, ki dajejo državi in dešeli, kar ji gre, kmetje, katerim so pa prvaaški pozicani v svoji brezvestnosti zadajo upanje vazi. Takih moč; takih kusetov je prišlo par sto na naš shod: Umevno je torej, da čutijo prvaki, kako njih vpliv pri kmetih izgina in umevzo, da so hoteli z vsami sredstvi naš shod preprečiti. Ze s tem, da so ob isti uri sulicali svoj shod, so pokazali kako se nas bojijo. Pozabili so pa, da tako hujskanje pri ljudih nič več ne vleeče, pozabili, da svojega umazanega perila ne morejo oprati. Najzamejniji se ne vadejo več na prvaaške limanice, se ne pustjejo na pr- vaaške shode vleči in po cesti nadlegovati. To prvaaško „delo“ je prevzel to pot večinoma pisar dr. Serneca, znani Rihtar. Ta je prijel vsacega kmeta na cesti, ja celo pred gostilno g. Skorčiča se priče in nadlegoval ljudi. Pri temu je prišel seveda večkrat tudi na napadne moče. Zineti na posevstnika M. K. iz Loperšič se je fant oziral, ali ta mu je resnico v obraz povedal in ga vprašal, kako se ga upa na cesti nadlegovati; kmet je dejal, da Rihtar v bodoče par „klapovšnic“ zasluži. Sploh je najhujša predrznost, da se ta „rešitelj ormoških prvakov“ Rihtar za poč ne skrije. Vsaok otrok v Ormožu mu vendar lahko pove, zakaj je moral Rihter službo blagajni- gajnika pri okrajni bolniški blagajni pustiti. Kolikokrat naj se temu poštenjaku to še pove? Ali taki gospodeki nimajo nobena časti! Čudimo se le, da more dr. Sernec enoga takega človeka v svoji pisarni imeti. . . . Ja, prvaaška „inteligence“ v Ormožu je zelo „mešana.“ Saj je Richter tudi njen aranžer za bale in veselice. . . . V noči po shodu so imeli v „Kle- taraki gostilni“ veliko „veselico.“ V proslavo so se namreč prvaki med seboj stekli. Pošteno oklofutana sta bila dva junaka slovenske inte- ligence: tajaik okrajnega zastopa Kovač, dru- žinski oče 6 otrok (!), učitelj plesa in dostoj- nosti mladih prvaaških dam; nadalje sodnijski uradnik Meznarič, znan pod imenom „mali sudac“, kakor se sam prav rad imenuje. Ta dva gospoda sta bila torej na splošno veselje tepena. Tretjemu tovarišu, nekemu pijanemu fantalinu pa se je moralo revolver vzeti, s katerim je ljudem grozil. Vidite, kmetje, tako izgledajo tisti prvaaški gospodje, ki vas bočejo „voditi.“ Okrajni zastop in c. kr. okrajna sodnja, na čelu ji g. svetnik dr. Preskar pa so lahko ponosni na svoje uradnike! S tajnikom Kovačem in z bla-

gajničnim ravnanjem pri okrajni bolniški bla- gajni pa se bode mo prihodnjic pečali. Na svi- denje!

Iz Jesenic. Dne 23. febru- arja popoldne ob 4. uri je bila pri c. kr. deželno mo sodišču v Ljubljani sadaja obravna glavarja kontra gerentu Čebulu radi razaljenja uradne osebe. Gerent Čebul obojen je nr 5 dni strogega za- pora. Delavec Kern Filip, Dolenc Franc, Sušnik Lojse, Dimnik Andrej, Pretner Josef so bili are- tovani radi hudodelstva javne nasilnosti § 83 k. p. Delavec Bertonej Franc in njegova žena zaradi hudodelstva tatvine. Vsi so se oddali so- dišču v Kranjski gori. Delavec Vertelj Johan in brivec Jirc Bartl sta bila pa naznanjena radi prestopka goljušje. Da imamo na Jesenicah čedne patriarhe, so lahko vsak sam misli! — Od žu- pana do sadnjega . . . ! Župnik Škubic je radi dopisovanja v Slovenski Narod vzel k raportu jeseniške učitelje. Grdani so bili po šol- skih otrocih, ker so ti pisma za „Narod“ na pošto nosili! — Za kazen se morajo sedaj vai učitelji in učiteljice v „Slovaško vzevo“ vpi- sati. Smešna kazen, kaj ne?! — Katerega pa mi hočemo radi obrekovanja v „Slovenca“ k raportu vzeti? Menda samo Škubica, Kogej in Čaka! No ali mi jih ne sprejmemo v našo vzevo! —

Novice.

Župnik Ogrizek — težje smaknil. Kakor znano, vršiti bi se morala prihodnji četrtak, dne 10. marca, pred mariborskimi porotniki glavna razprava o tožbi, ki jo je naporil dramaljski župnik Franc Ogrizek proti uredniku „Štajerca“ K. Linhartu. Naznasejamo, da se ta razprava ne boede vršila. Ogrizeku je namreč v sadnjem trenutku srce v hlače padlo in je tožbo brezpogojno omaknil. Zastopnik Ogrizeka je bil dr. Benkovič, zastopnik našega ured- nika pa dr. pl. Plachki. Kakor znano, vleče se ta tožba še skoci meseca. Linhart je bil to- žen, ker je v „Štajercu“ pisal, da je fajmo- šter Ogrizek učitelju Adamu kruh odjedel, ali z drugimi besedami po- vedano: da ga je v neverjetnosti zasledovanjem ob slabo spravil. Pred prvo obravnavo stavil je Ogrizek celo vrsto novih predlogov, tako da se je morala preločiti. Prišlo je do druge raz- prave pred 3 meseci. Razprava se je še pričela in dr. Plachki je v daljšem, temeljitem govoru ponudil obseadni dokaz resnice, ki bi svetu vao temno delovanje Ogrizekovo razlošil. K tej raz- pravi ni prišel za Ogrizeka dr. Benkovič, mar- več dr. Pipuš, znan tudi čitateljem našega lista. Pipuš je takoj predlagal, da se razprava preloži in sodišče je temu predlogu ugodilo. Kmalu po- tem stavil je Ogrizekov zastopnik predlog, da naj se za to razpravo delegira drugo porotniško sodišče (Gorica ali Ljubljana). To nam je bilo že dokaz, da se Ogrizek boji poštenih štajerskih porotnikov in da je hotel celo stvar pred znane Ljubljance ali goriske Lahe spraviti. Temu predlogu sodišče v zmišlu postave ni ugodilo, marveč je razpisalo glavno razpravo pred mariborskimi porotniki za 10. t. m. In v zadnjem trenutku je Ogrizek zdaj brezpogojno svojo tožbo nazaj potegnul. Plačal boede torej vse ogromne troške. In poleg tega je zdaj dokazano, da je vse res, kar smo mi o temu zatiralcu učiteljev, o temu mračnjakemu čno- suknežu pisali. Nam je tudi tako prav. Ljubše bi nam sveda bilo, ako bi se tožba vršila. Kajti pravzaprav je bil Ogrizek tožen in ne „Štajerc.“ Ali Ogrizek se grozovito moti, ako misli, da bode mo zdaj molčali in da bode cela stvar potihnila. Tisti dokaz resnice, ki bi ga bili pred poroto doprinesli, objavili bode mo zdaj v časopisju. Vae mora priti na dan, da svet izve, kakšni volkovi se skrivajo dandanes v ovčji obleki, kakšni poš- tenjaki igrajo vlogo pobožnih moč, kakšni so gotovi „duhovniki ljubezni“ v svojem srcu. Boj katerega samo zapričeli, se boede dokončal, če ne pred sodnijo, pa drugoče v javnosti. Kajti to je boj za prostost učiteljstva od farškega jarma, za katerega mora biti vsak pošteni učitelj uredniku Linhartu in nje-